

[Aksel Larsen.]

ikke på, at landbruget har det synderlig dårligt, når det i regeringens egen statistik figurerer med sådanne tal.

Det må tilføjes, at det såkaldte pristalsudvalg i februar 1952 beregnede, at siden 1946 havde indkomstudviklingen for de forskellige befolkningsgrupper været sådan, at de, man kaldte selvstændige landbrugere, fra 1946 til februar 1952 havde forøget deres indtægter med 100 pct., at selvstændige erhvervsdrivende havde forøget deres indtægt med 72 pct., industriarbejdere og funktionærer med 51 pct., tjenestemænd o. lign. med 30 pct. og landbrugsarbejdere med 25 pct. Man skal lægge mærke til, at medens selvstændige landbrugere som helhed gennemsnitlig har forøget deres indkomst med 100 pct., har landarbejderne, hvoraf der er blevet en snes tusind færre i denne periode, kun forøget deres årlige indkomst med 25 pct. Endelig har gartnere og fiskere måttet se deres årsindkomst formindsket med 22 pct. Altså, disse statistiske beregninger over indkomstbevægelser, som stammer fra selve den højtærede regering og dens departementer, viser os, at det ikke står så dårligt til med landbruget, at det ikke vil være rimeligt at fortsætte med prisbindingerne, hvilket naturligvis er en byrde, der lægges på landbruget, men lægges på det i kraft af, at det synes at have en favoriseret økonomisk stilling, parallelt med at man lægger en passende byrde på skibsfarten. Ved en passende byrde forstår jeg aldeles ikke det latterlige beløb på 20 mill. kr., i realiteten 10 mill. kr., som den højtærede finansminister opererer med.

Nu er jeg jo godt klar over, at gruppen landbrugere er ikke en ensartet gruppe, og jeg beklager meget, at statistikken i et kapitalistisk samfund skal være så dårlig og lidet illustrerende, så det er vanskeligt at nå frem til helt belysende tal. Jeg kan nå frem til dem, men jeg skal ikke bruge tingets tid til at diske op med dem, men kun sige, hvad enhver ved, at der er knusende forskel på det store landbrugs indkomst og indkomststigning og så husmandsbrugets indkomst og meget beskedne indkomststigning. Jeg er godt klar over, at en fortsættelse af prisbindingerne kunne virke som en uretfærdighed overfor det lille landbrug. Jeg er samtidig af den mening, at denne uretfærdighed kan afbødes og bør afbødes derved, at man angriber de høje priser ved ondets rod, kornpriserne.

Vi skal vel have den nye kornlov, og det er min opfattelse, at de kornpriser, der allerede hidtil har været gældende i den

kornlov, der nu udløber, var fastsat for højt, men at det er endnu værre, når man i den nye kornlov yderligere vil sætte prisen indtil 4 kr. i vejret pr. tønde. Årsagen til den i sammenligning med mange andre lande rekordagtige prisstigning, vi har haft i Danmark, er at søge i den Bordingske kornlov med de fantastiske prisstigninger fra krigens begyndelse, og jeg tror, man roligt kunne sætte kornpriserne betydeligt ned. Det kan iøvrigt let bevises derved, at der jo — som også enhver her i salen ved, også det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, også det ærede medlem hr. Tesdorpf, som selv er sagkyndig — i det store landbrug på grund af de høje kornpriser er en tilbøjelighed til mere og mere at gå over til ensidigt kun at dyrke korn, frø og sukkerroer, medens man efterhånden afskaffer besætningerne enten totalt eller i alt fald indskrænker dem til et absolut minimum. Når det store landbrug ser sin fordel ved på den måde at gå over til kornavl og gå væk fra mælke- og flæskeproduktionen, er det et tydeligt tegn på, at kornpriserne ligger i en ganske urimelig højde. Hvis man sætter dem ned, sikrer man, at husmændene får deres foderstoffer betydelig billigere og derved får kompensation for den byrde, man pålægger dem ved at opretholde prisbindingerne, og så sikrer man sig samtidig noget andet, som har den allerstørste nationaløkonomiske betydning, nemlig at der bliver lagt en almindelig dæmper på prisstigningerne her i landet eller rettere, at man gør det første alvorlige, brede forsøg på at tvinge priserne ned. Dette sidste kan simpelthen ikke overvurderes i betydning. Selvom det, som det tidligere er slået fast, jeg tror fra alle sider her i salen, er vanskeligt at stille nogen helt sikker prognose for den økonomiske udvikling i den kommende tid, synes det nu afgjort, at tendensen til prisfald på verdensmarkedet vil slå igennem. Under disse omstændigheder vil det blive meget ulykkeligt for Danmark, hvis vi ikke sætter bremseklodserne i, hvis vi ikke forhindrer yderligere prisstigninger, hvis vi ikke bestræber os for allerede nu at søge ved bevidst, planmæssigt indgreb fra samfundets side at tvinge priserne ned. Jo lavere prisniveau vi har herhjemme, når verdensprisfaldet kommer til at gøre sig gældende, jo bedre vil det gå os. Det kan efter min mening bedst indledes ved, at man ikke sætter kornpriserne op, men sætter dem ned, og derved klarer man som sagt også den uret, det kunne være mod det lille landbrug, men ikke mod det store landbrug, at fortsætte med prisbindingsordningerne.